

3. s. e. Påske. Højmesse

224 – 22 – 54 // 379 – 332 – 484

2. Mos. 3,1-7.10-14; Jeg vil være den, jeg vil være.

Acta 4,7-12: Jesus er hovedhjørnesteinen

Johs. 14,1-11: Jesus er vejEN.

Tro og tro på én frelsende Gud

1.

"Hvad mener I om Kristus?!"

Sang vi i Aastrups salme.

"Hvad mener I/Vi om Kristus?!"

Hvem er han? Hvad betyder han for os? Er han Gud eller menneske? Er han Gud OG menneske?

Det er et sådant stort spørgsmål, der er på dagsordenen i salmen. Og salmen samler temaet, som er i alle fortællinger til i dag: nemlig spørgsmålet om Guds identitet? Om hvem Gud er?

Det begyndte med fortællingen om Moses ved den brændende tornebusk, hvor han tabte hat og briller, da han spurgte til Guds navn og fik svaret: Jeg er den jeg er. Betyder det ikke at Gud kan være alt. Kan betyde alt. Kan blive alt. Kan være alles Gud.

Når han er så ubestemmelig.

"Jeg er den jeg er!"

Er det ikke et carte blanche til, at Gud kan betyde hvad som helst. At han har frihed til at give sig til kende på mange måder – lige fra Braman og Vishnu i øst til Muhammed og Jesus i midten til alle mulige former for ånder, som vi i dag tror på i vesten

Jeg er den jeg er..

Men så siger apostelen Peter i apostlenes gerninger noget mere fast og firkantet:

Uden om Kristus ingen frelse.

Ingen dikke-darer her. Der findes kun eet navn under himlen, som mennesker kan blive frelst ved: navnet Jesus.

Og evangelisten Johannes lar' Jesus sige: *"Jeg er vejen, sandheden og livet"*

Han sir' ikke: Jeg er en vej, én af flere sandheder, og en vej til liv. Nej, alt er i bestemt form: Jeg vejEN, sandhedEN og livET!!

En vej, en retning, en bestemt mand – Og Jesus er GPS'en!

Vi hører altså tre tekster, hvoraf den ene sir', at Gud har en hemmelighed, en skjulthed, en ophøjethed, som gør, at vi ikke ved, hvem han helt er. Et navn for meget.

Og på den anden side har vi tekster med klare udsagn, at til Gud er der kun én vej: gennem Jesus.

2.

Med disse tekster kan vi måske komme til at deltage i den debat, der har raset på Kristeligt Dagblads sider de sidste måneder. Og ikke kun her, men i TV og radio. En debat om, hvorvidt der er flere veje til Gud? Er der frelse i andre religioner end kristendommen?

Debetten åbnede stilfærdigt med en brevkassekommentar fra en præstekollega, der luftede tanken, at der er flere måder at komme til Gud på?

Og så brød debatten løs!

Ikke mindst fordi én af deltagerne var Københavns domprovst, der kom for skade at sige og endda på tryk, at det er ligegyldigt, om vi kalder Gud for Brahman, Allah eller Jahve, for der er kun én Gud. Og Gud bestemmer selv sine veje, og vi kan ikke begrænse Guds sandhed til en enkelt religion.

Altså han kunne jo have citeret Guds svar til Moses: Jeg er den jeg er. Gud kan være genstand for mange folks længsler og ønsker.

Domprovsten må man jo nok tage på ordet, men det haglede ned over ham med kritik. Og nogen ville ham afskediget...Ak ja.

Men så fulgte biskoppen i Århus, Kjeld Holm, trop, og sagde, at han da ikke ville udelukke, at mennesker af anden religiøs opfattelse end kristendommen, f.eks. muslimer eller buddister, kan finde den Gud, vi møder gennem Kristus!

Nej, hvad ved biskoppen om Det! Og hvad ved domprovsten om Guds veje! Næppe så meget, at det gør noget. Og derfor er deres snak en gratis omgang, hvor ingen rigtig ved hvad de taler om, fordi lige netop Guds veje er uransagelige, som man siger.

Hvad så!

Ja, det var bedre at holde mund eller at tænke sig om, inden man taler. Det er som bekendt en dyd. Også for domprovster og biskopper.

Selvfølgelig står det Gud frit for at frelse, hvem han vil. Derfor behøver vi næppe bekymre os meget om det spørgsmål.

Det er ligegyldig tankeleg, og det er abstrakt hjernespid, som kun er med til at gøre Gud fjern og uvedkommende.

Ligesom jeg mener, det er et ligegyldigt og spekulativt spørgsmål at stille, om vi alle troende – fra Hinduen i øst over Jøden i midten til den New Age troende i vest er den samme Gud, vi tror på. Vi kommer aldrig til viden om det, al den stund, at Gud er en magt, der i sidste instans unddrager sig bemægtigelse af vores viden.

3.

Hvad der derimod er meget mere interessant at se på, det er hvad der kendetegner eller som jeg indledte med at sige IDENTIFICERER den Gud, som vi tror på. Hvem er vores Gud? Hvem er den Gud, der siger ubestemmeligt *jeg er den jeg er* Og med teksterne til i dag, må vi begynde med at sige, at det ved vi kun eet sted, nemlig igennem Jesus fra Nazareth.

Det afgørende ved kristendommen er, at den Gud vi tror på, er en Gud, der fortæller hvem han er i en bestemt fortælling, nemlig i fortællingen om Jesus. Hører vi og tror den fortælling, så ved vi, hvem Gud er. Så det gælder bare om at lukke ørerne op og høre efter. Høre efter den gode fortælling.

Som Jesus sir' direkte til Thomas i dagens fortælling:

"Min far bor i mig, og det er ham, der handler gennem mig"

Hvem Gud er, det ved vi gennem Jesus. Dvs. at Gud har givet os besked om sig selv og hvad han står for gennem Jesus. Vi er ude over at spekulere os til, hvem Gud er. Gud har afsløret sig. Gud er kommet ind i verden. Ind i historien.

4.

Igen: hvad er det særlige ved den kristne Gud. Det særlige er, at Gud fortæller sig selv. Og ham, der fortælleren findes i en person, der kalder sig Gud.

Og i dagens fortælling fortæller han sig selv som vejen, sandheden og livet.

Vejen til Gud er altså igennem Jesus. Et menneske, der gik omkring og gjorde gode ting: han drog omsorg for den nødstedte, tog den ind i varmen, som var ude i kulden, trak det menneske op, som var havnet i fedtefadet og gav det en ny chance.

Jesus viser os Sandheden: at Gud er en Gud, der tar' sig af sit menneske, går planken helt ud for det, og bærer det igennem liv og død.

Og derfor: Jo mere man åbner sig for den sandhed, jo mere liv kommer der ud af det. Liv forstået som liv, der leves åbent og fantasifuldt og kærlighedsfuldt.

Sådan kender vi altså Gud. Som en visdom, der har åbenbaret sig i et menneske. Og dette menneske er Gud.

Og så er det altså ikke ligegyldigt, om vi kalder Gud for Brahman, Allah eller Jahve.

Der verdener til forskel hinduismens gud Brahman, et livsprincip i naturen, i historien, i verden. Brahman som det inderste princip, sjælen i menneskets indre, som – hvis msk. aflægger sig verden, der blot er en illusion – bliver eet med.

Der er verdener til forskel i Islams Gud, der aldrig ville mænge sig med verden. For Allah er stor. Og alene tanken om at Allah er et menneske, der sir' han er gud, er en vederstyggelighed.

Der er verdener til forskel til Jødernes Jahve, der finder det en gudsbespottelse, at et menneske kunne tage alle andres byrder på sig og bære dem for os.

Den kristne Gud er en Gud, der er hoppet ud af den fjerne himmel og ind i verden. Hvor han gik en vej for forvandle den vej til en kærlighedens og livets vej. Ikke væk fra verdens gøremål og mennesker, men hen til menneskers veje for at gå ved siden af dem.

Guds hellighed består ikke at holde helligheden for sig selv i ophøjet afstand. Guds hellighed består ikke i at den ikke vil have med os mennesker i verden at gøre. Guds hellighed består i Guds bevægelighed. Gud kunne slet ikke tænke sig at være Gud for sig selv, i sig selv, men uden for sig selv i et menneske. I os og med os. Her på vores veje.

Derfor blæser han livsånde i et menneskes legeme, følger det menneske med liv og sjæl, taler til det, retter hele sin kærlighed til det menneske. Vores Gud er en udadrettet Gud.

5.

Hvad indebærer denne eksklusivitet for kristendommen. At vi holder på, at Gud er én, og at den ene Gud har afsløret sig i Jesus, og at han er vejen til vores frelse?

1.

Det indebærer troens kamp. Kampen i det pluralistiske samfund, hvor jeg skal leve sammen med de andre religiøse mennesker med deres gudsopfattelse. Vi har religionslighed, og derfor må andre religioner og deres repræsentanter respekteres. Frihed for Loke som for Thor.

Frihed med kamp som fortegn. Jeg har pligt til – privat som offentligt – at indgå i den

kristne Guds bevægelse: at gå ind på Vejen, at stille mig til rådighed for sandheden og handle i tjeneste andres livs. I ord og handling.

2.

Det indebærer også at vidne om, at kristendom i kampsituation må gøres gældende som den bedste religion.

Det har bestemt ikke været come il faut at ville tale om kristendommen som den bedste religion i forhold til de andre. Det gjorde man for 100 år siden, men det blev man hurtigt vaccineret imod.

Fornylig hørte jeg en udsendelse, hvor spørgsmålet igen var på dagsordenen. Og én svarede præcist om, hvad der gjorde KD til den bedste religion:

A: Det som kendetegnede KD var at budskabet om Guds kærlighed, sådan som den viste sig i Jesus fra Nazareth var en kilde til tryghed og fred. Evangeliet gør at man føler sig hjemme.

B: KD var for det andet en best. værdi, nemlig omvendingen af alle de værdier, der var fulde af magt, selvpromovering og fordelagtighed.

Eller kort med Paulus: Det sande el. det bedste i KD er korset, der vender op og ned på alt. Styrken er i svagheden.

Det bedste ved KD er altså, at intet msk. skal føle sig udenfor, og at ethvert menneske er sat højt uanset magt, penge eller prestige

3.

Indebærer det så, at vi som kristne ikke kan se nogen sandhed i de andre religioner. Indebærer det, at mennesker ikke kan finde sandhed i andre religioner.

Jo vist kan mennesker det. Men det er ingen kristen sandhed.

O naturligvis skal vi høre, hvad de andre religioner har at sige. Vi skal samtale med dem.

Det fortælles om den store ærkebiskop Anselm, der levede i slutningen af 1100-tallet på det tidspunkt, da denne kirke blev bygget.

Det var i korstogenes tid, hvor kampen mellem muslimer og kristne stod på.

Han lå i lejr i Syditalien. Og det fortælles om Anselm, at han hver aften besøgte de sicilianske lejesoldater. De var nemlig muslimer. Anselm var ikke glad for korstogene, men han var en hund efter en god teologisk kamp.

Som én af hans samtidige sagde: *"Det er æreløst, når en kristen ikke er i stand til at aflægge regnskab for Kristus og må løbe slået og målløs fra sine hånende*

modstandere”.

Anselm aflagde regnskab. Og blev klogere på Kristus som vejen til sandheden og livet.

Så har vi andre da heller ikke andet at gøre! Når vi går her på vejen i 2010

Lov og tak og evig ære,
være dig vor Gud, Fader søn og HÅ.
Men som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra 1. begyndelse, nu og i al evighed.

Amen